

24
CRE

„HISZEK A JÉZUS

**Folyóirat kat. férfiak
számára**

Szerkesztőség és kiadóhivatal Buda-
pest, XIV., Szent Domonkos-utca 3.

1-24
DO!

KRISZTUSBAN!"

**A Credo férfiegylet hiva-
tals lapja**

Szerkeszti : P. BÖLE KORNÉL O. P.
XVI. évfolyam. 1. sz. * 1938 Jan. 9.

CHARITATIS

és szerte a világban! Ó zengjetek, zúgjatok **eucharisztikus** harangok! Lobogjatok, világításatok, csapjatok ég felé **szentséges** lángok! Hirdessétek, hogy ünnep, csodás ünnep lázában ég a magyar főváros, és vele a világ! Hirdessétek ti is emberi zengő nyelvek, tüzes ajkak, égő szí-

vek, hogy Magyarország boldog! Hogy lelkün izzik az örömtől és szent készségtől: Együtt imádni az egész világgal Krisztust az Oltárszentségben! Örülünk, hogy egybefűz bennünket szemmeláthatólag a Vinculum Charitatis, a Szeretet Köteléke!

P. Böle Kornél O. P.

A magyar katolikus püspöki kar pásztorlevele a Szent István jubileumi évre

A magyar katolikus püspöki kar Szent István-jubileumi évet meghirdető közös pásztorlevelet adott ki, amelyet az ország valamennyi templomában a Szilveszter-esti évvégi ájtatosság keretében olvastak fel a híveknek.

Krisztusban szeretett Híveink!

Amikor nemzetek szemünk előtt lesznek és vesznek s földi hatalmasságok, melyeken népek sorsa nyugodott, úgy tűnnek el a történelem sülyesztőjében, mint titokzatos nyári éjszakán a csillagok öröm és remény elzárando-

vélük, hogy a világnak meghódítása Krisztus számára kizárólag az egyházi rend feladata. Ámde a hivatásos apostolok mellett Krisztus királyságának diadaláért egy másik dicső csapat is küzd, amely papi és püspöki szentelést nem nyert, de az Isten nevében való hódítás parancsszava neki is szól s ő is érzi az apostol kijelentésének súlyát: «Krisztus szeretete sürget minket». A szentek ők, akik nem a kézfeltétel jogán, de Krisztus által felgyújtott győzedelmes hitük erejével állnak azoknak ember-

A «Credo!» megjelenik minden hó 2-ik és 4-ik vasárnapja előtt

A «Credo!» előfizetési ára egy évre 4 P
Egyes szám ára 22 fillér

A szeretet köteléke

a legméltóságosabb Oltáriszentség. Köréje gyűl-
kezve mindnyájan együtt, egy szent, szeplőtelen
és a mennyei Atyának biztosan tetsző **Áldozat**
mutatunk be mindennap, a napnak minden órá-
jában. **Egybeforr** hódolatunk, hálánk, engesztel-
lésünk és könyörgésünk a mi Urunk Jézus
Krisztusban a legméltóságosabb és legszentebb
szentségi áldozatban! Mindnyájan egyek vagyunk
Valóban a szeretet köteléke!

Egy test vagyunk Krisztusban. Ugyanazon szent
és Vér táplál bennünket a **szent Áldozásban**.
Mell ennél bensőbb és nagyobb egység? Képzelt-
hető ennél erősebb kötélék? Krisztust szeretve
egynás iránt is szeretetre gyulladunk. Önmagun-
kat, saját testünket és vérünket nem gyűlöljük.
Már pedig egy szent Test és Vér az eledelünk,
az az áldott égből szállott kenyér, mely életet,
bőséges életet ad a világnak. Aki ebből él, nem
gyűlöli, nem acsarkodhatik felebarátjára, hisz

az is ugyanabból a Krisztus testéből él. Nincs
ennél vihartállóbb kötélék! Itt az ipari béke
egyetlen kiapadhatatlan forrása!

S találkozhatunk is Krisztusban, az Oltáris-
szentség **meglátogatásában** mindennap! Mily
kellemesek az Úr hajlékai, mily békések az ő
oltárai, mily csodás fény és erő lövel onnét
a szentségimádóra! Testvéreim, találkozunk itt
minél többször! Szeretni fogjuk egymást! Segí-
teni fogjuk egymást! Megbocsátunk szívesen!
Osszetett erővel pedig szinte csodákat művelhetünk!

Ilyen gondolatokkal, ilyen boldog érzelmekkel
legyen tele lelkünk az újévben! Az Eucharisz-
tikus szentév hozza meg az Oltáriszentség
mélységesebb szeretetét, imádatát, — a **férfi-
lelkekbe!**

*

Már régen zúgnak az ünnepi harangok! Már
hónapok óta lángol a szent tűz édes hazánkban

a hulló csuagok,
kolni azon nagyok emlékéhez, akik soha le nem
járt tekintéllyel intenek felénk a mult homá-
lyából s mint állócsillagok ragyognak a nemzet
és emberiség egén utat mutatni s nyomasztó
gondok közt bizalmat kelteni. A magyar égen
ily soha nem halványuló fénnel ragyogó álló-
csillag első nagy királyunk, Szent István, kinek
ünneplésére szólít főpásztori szövegünk az ő
megdicsőülésének kilencszázéves fordulóján.

Hódolni hívjuk a nemzetet a szent király
emléke s országos körútra induló szent jobbja
elé, mert mindaz, ami nemzeti életünk mara-
dandó értéke, az ő nagy lelke virága s az ő
rendületlen hitének sugallata. Egyházi életünk
szervezetét az ő szent keze építette, törvény-
könyvünk az ő gondolatát ragyogtatja, a vár-
megye — ezeréves történetünk mindannyi bász-
tyája — alapjaiban az ő hagyatéka s a szent
korona, minden nemzeti erőnek ez a csodálatos
összefoglalata s reményeink hordozója, az ő
eget és földet összeforrasztani tudó lelkének
legdrágább öröksége. A magyar élet és nagyság
e gránitpilléreit Szent István keresztény hite
tervezte és építette.

Az Írás szerint «az igaz hitből él»,¹ s ha va-
laki, úgy Szent István ezt minden kivételt ki-
záró módon megvalósította. A hit volt ereje,
az sugallta intézkedéseit, diktálta törvényeit,
az edzette karját, amikor a kardot forgatta,
azzal építette országát és Egyházát egyaránt.
Ez a szentistváni hit nem volt puha érzélgés,
sem merev formák szolgai alkalmazása, hanem
küldetéstudat maga, családja, nemzete s az
egész kereszténység boldogításáért. Sokan úgy

¹ Hébr. X. 38.

... az emberek erejével vallalkozó
... zeti művekre és történelmi feladatokra,
lyeket csak az Úr szava magyaráz: «Mít te-
tek kicsinyhitűek», «ha annyi hitetek leend,
mint a mustármag s azt mondjátok e hegynek,
menj innét oda, elmegy, és semmi sem lesz
nektek lehetetlen».¹

Ez a kishitűséget nem ismerő, győzelemben
nem kételkedő hit magyarázza Szent István
nagyságát egyéni életében. Ónála nem üres szó
a törvénytárunk élén tündöklő intelem fiához,
hogy a szent hitet illeti az első hely. Ő már sza-
kított, megkeresztelkedett, de a pogánysággal
lélekben leszámolni nem tudó atyja habozásá-
val, mely — a mai keresztények megalkuvó
lelkülete szerint — két szembenálló oltáron egy-
formán mutatja be áldozatát. Őneki a hit nem
elrebegett és meg nem értett, vagy legalább is
vérbe át nem ment tételek és törvények soro-
zata volt, hanem a magát kinyilatkoztató és
nekünk adó Istenre hagyatkozás és összeforra-
dás Szent Pál szava szerint: «Őbenne élünk,
mozgunk és vagyunk». Szent István megértette,
hogy a keresztény férfi eszménye szentnek lenni
a trónon épp úgy, mint a legkisebb kunyhóban,
a magánéletben a lelki tökéletesség törvényeit
épp úgy megvalósítani, mint a nyilvánosság-
előtt azt hirdetni, magán- és közerkölcs kö-
különbséget nem tenni, mert ha az egyéni példa
nem fedi a nyilvános vallomást, akkor az utóbbi
is hitelét veszti.

Szent István küldetéstudatának épp az a
legnagyobb bizonyítéka, hogy amit másoktól
megkívánt, elsősorban saját életében érvényesí-
tette s nem biztatta, hanem vezette népét az
éltszentség magaslataira. Ha a nemzetek ve-

¹ Máté XVII. 19. — Csel. XVII. 28.

CRE

DO!

„HISZEK A JÉZUS

Folyóirat kat. férfiak
számára

Szerkesztőség és kiadóhivatal Buda-
pest, XIV., Szent Domonkos-utca 3.

KRISZTUSBAN!”

A Credo férfiegylet hiva-
talos lapja

Szerkeszti: P. BÖLE KORNÉL O. P.
XVI. évfolyam. 1. sz. * 1938 Jan. 9.

„VINCULUM

„A szeretet

A «Credo!» megjelenik minden hó 2-ik
és 4-ik vasárnapja előtt

CHARITATIS”

köteléke”

A «Credo!» előfizetési ára egy évre 4 P
Egyes szám ára 22 fillér

A szeretet kötéléke

a legméltóságosabb Oltáriszentség. Köréje gyüle-
kezve mindnyájan együtt, egy szent, szeplőtelen
és a mennyei Atyának biztosan tetsző **Áldozatot**
mutatunk be mindennap, a napnak minden órá-
jában. **Egybeforr** hódolafunk, hálánk, engesztel-
ésünk és könyörgésünk a mi Urunk Jézus
Krisztusban a legméltóságosabb és legszentebb
szentségi áldozatban! Mindnyájan egyek vagyunk:
Valóban a szeretet kötéléke!

Egy test vagyunk Krisztusban. Ugyanazon szent
és Vér táplál bennünket a szent **Áldozásban**.
Mell ennél bensőbb és nagyobb egység? Képzelt-
hető ennél erősebb kötélék? Krisztust szeretve
egymás iránt is szeretetre gyulladunk. Önmagun-
kat, saját testünket és vérünket nem gyűlöljük.
Már pedig egy szent Test és Vér az eledelünk,
az az áldott égből szállott kenyér, mely életet,
bőséges életet ad a világnak. Aki ebből él, nem
gyűlöli, nem acsarkodhatik felebarátjára, hisz

az is ugyanabból a Krisztus testéből él. Nincs
ennél vihartállóbb kötélék! Itt az ipari béke
egyetlen kiapadhatatlan forrása!

S találkozhatunk is Krisztusban, az Oltári-
szentség **meglátogatásában** mindennap! Mily
kellemesek az Úr hajlékai, mily békések az ő
oltárai, mily csodás fény és erő lövel onnét
a szentségimádóra! Testvéreim, találkozzunk itt
minél többször! Szeretni fogjuk egymást! Segí-
teni fogjuk egymást! Megbocsátunk szívesen!
Osszetett erővel pedig szinte csodákat művelhetünk!

Ilyen gondolatokkal, ilyen boldog érzelmekkel
legyen tele lelkünk az újévben! Az Eucharisz-
tikus szentév hozza meg az Oltáriszentség
mélységesebb szeretetét, imádatát, — a **férji-
lelkekbe!**

*

Már régen zúgnak az ünnepi harangok! Már
hónapok óta lángol a szent tűz édes hazánkban

és szerte a világban! Ó zengjete, zúgjak **eucharisztikus** harangok! Lobogjak, világít-
safok, csapjak ég felé **szenfséges** lángok! Hirdessétek, hogy ünnep, cs... ünnep lázában
ég a magyar főváros, és vele... Hirdessétek
ti is emberi zengő nyelvek, tüzes ajkak, égő szí-

vek, hogy Magyarország boldog! Hogy lelkün
izzik az **örömfől** és **szent készségtől**: Együt
imádni az egész világgal Krisztust az Oltári-
szentségben! Örülünk, hogy egybefűz bennünket
szemmelláthatólag a Vinculum Charitatis, a Sze-
retet Köteléke!

P. Böle Kornél O. P.

A magyar katolikus püspöki kar pásztor- levele a Szent István jubileumi évre

A magyar katolikus püspöki kar Szent István-
jubileumi évet meghirdető közös pásztorlevelet
adott ki, amelyet az ország valamennyi templo-
mában a Szilveszter-esti évvégi ájtatosság kere-
tében olvastak fel a híveknek.

Krisztusban szeretett Híveink!

Amikor nemzetek szemünk előtt lesznek és
vesznek s földi hatalmasságok, melyeken népek
sorsa nyugodott, úgy tűnnek el a történelem
süllyesztőjében, mint titokzatos nyári éjszakán
a hulló csillagok, öröm és remény elzarándo-
kolni azon nagyok emlékéhez, akik soha le nem
járt tekintéllyel intenek felénk a mult homá-
lyából s mint állócsillagok ragyognak a nemzet
és emberiség egén utat mutatni s nyomasztó
gondok közt bizalmat kelteni. A magyar égen
ily soha nem halványuló fénnel ragyogó álló-
csillag első nagy királyunk, Szent István, kinek
ünneplésére szólít főpásztori szövegünk az ő
megdicsőülésének kilencszázéves fordulóján.

Hódolni hívjuk a nemzetet a szent király
emléke s országos körútra induló szent jobbja
elé, mert mindaz, ami nemzeti életünk mara-
dandó értéke, az ő nagy lelke virága s az ő
rendületlen hitének sugallata. Egyházi életünk
szervezetét az ő szent keze építette, törvény-
könyvünk az ő gondolatát ragyogtatja, a vár-
megye — ezeréves történetünk mindannyi bász-
tyája — alapjaiban az ő hagyatéka s a szent
korona, minden nemzeti erőnek ez a csodálatos
összefoglalata s reményeink hordozója, az ő
egyet és földet összeforrasztani tudó lelkének
legdrágább öröksége. A magyar élet és nagyság
e gránitpilléreit Szent István keresztény hite
tervezte és építette.

Az Irás szerint «az igaz hitből él»,¹ s ha va-
laki, úgy Szent István ezt minden kivételt ki-
záró módon megvalósította. A hit volt ereje,
az sugallta intézkedéseit, diktálta törvényeit,
az edzette karját, amikor a kardot forgatta,
azzal építette országát és Egyházát egyaránt.
Ez a szentistváni hit nem volt puha érzelgés,
sem merev formák szolgái alkalmazása, hanem
küldetéstudat maga, családja, nemzete s az
egész kereszténység boldogításáért. Sokan úgy

vélük, hogy a világnak meghódítása Krisztus
számára kizárólag az egyházi rend feladata.
Ámde a hivatásos apostolok mellett Krisztus
királyságának diadaláért egy másik dicső csa-
pat is küzd, amely papi és püspöki szentelést
nem nyert, de az Isten nevében való hódítás
parancsszava neki is szól s ő is érzi az apostol
kijelentésének súlyát: «Krisztus szeretete sür-
get minket». A szentek ők, akik nem a kéz-
feltétel jogán, de Krisztus által felgyújtott győ-
zedelmes ~~hitük erejével vállalkoznak ember-~~
~~feletti~~ művekre és történelmi feladatokra, ame-
lyeket csak az Úr szava magyaráz: «Mít tel-
tek kicsinyhitűek», «ha annyi hitetek leend,
mint a mustármag s azt mondjátok e hegynék,
menj innét oda, elmegy, és semmi sem lesz
nektek lehetetlen».¹

Ez a kishitűséget nem ismerő, győzelemben
nem kételkedő hit magyarázza Szent István
nagyságát egyéni életében. Önála nem üres szó
a törvénytárunk élén tündöklő intelem fiához,
hogy a szent hitet illeti az első hely. Ő már sza-
kított, megkeresztelkedett, de a pogánysággal
lélekben leszámolni nem tudó atyja habozásá-
val, mely — a mai keresztények megalkuvó
lelkülete szerint — két szembenálló oltáron egy-
formán mutatja be áldozatát. Ő neki a hit nem
elrebegett és meg nem értett, vagy legalább is
vérbe át nem ment tételek és törvények soro-
zata volt, hanem a magát kinyilatkoztató és
nekünk adó Istenre hagyatkozás és összeforra-
dás Szent Pál szava szerint: «Őbenne élünk,
mozgunk és vagyunk». Szent István megértette,
hogy a keresztény férfi eszménye szentnek lenni
a trónon épp úgy, mint a legkisebb kunyhóban,
a magánéletben a lelki tökéletesség törvényeit
épp úgy megvalósítani, mint a nyilvánosság
előtt azt hirdetni, magán- és közkerölcs közt
különbséget nem tenni, mert ha az egyéni példa
nem fedi a nyilvános vallomást, akkor az utóbbi
is hitelét veszti.

Szent István küldetéstudatának épp az a
legnagyobb bizonyítéka, hogy amit másoktól
megkívánt, elsősorban saját életében érvényesi-
tette s nem biztatta, hanem vezette népét az
életszentség magaslataira. Ha a nemzetek ve-

¹ Hébr. X. 38.

¹ Máté XVII. 19. — Csel. XVII. 28.

zetői s az emberek oktatói Szent István életéből megérténék, hogy az egyéni tökéletesség és szentség a közéleti siker és áldásszerzés elemi biztosítéka, ő akkor sokkal kevesebb szóra és kényszerítő eszközre volna szükség, hogy az emberiség a boldogság útján előbbre jusson. «A szavak elrepülnek, a példák utánzásra serkentenek» — mondja a latin közmondás, s *Szent István sorsdöntő történelmi sikerének az a magyarázata, hogy szent életével tanított.*

A magyar szent család példája

A magyar nemzet első szent királyának lángoló hite kiütközött minden helyzetben, amelyben neki szerep jutott. Nagyon természetes, hogy *elsősorban ott büdöklött ez a nemes buzgalom, ahol a földi boldogság bölcsője ring, t. i.: a családi körben. Az életszentség Szent István házában családi vonás. Oly keresztény otthon, amelyben az apa, az anya, a fiú s a nevelő is a szentek glóriájával ékeskedik, az uralkodóházak történetében példa nélkül áll. Ebben a magyar szent családban minden szónál és betűnél bizonyítóbb erővel érvényesül a katolikus kereszténység életformáló és lelket nemesítő ereje. A nagy megpróbáltatásoktól azt sem kímélte meg az élet. A gond és szenvedés házi tragédiák formájában ott is megjelent. De a lélek ereje, melyet nem dac, hanem hit sugall és tart fenn, minden válságon keresztül megőrizte e szentelt kör önbizalmát s példaadó fegyelemben kibontakozó báját.*

A szétfilált és békéjét veszített modern család jól tenné, ha e magyar szent család falai közé többször zárandokolna okulni és ihletet meríteni. Ott megtanulná mindenki, hogy nem anyagi javak vagy hatalmi tényezők forrásai a boldogságnak, mert azok a kiváltságosakat is cserbenhagyják, hanem lélek és kegyelem egyedül a csodaszer, mely az annyszor mostoha és irgalmatlan élet nehézségei közt fönttart és eligazít. Mennyi áldásnak forrása volna, ha a családők gyakran elzárándokolnának Szent István jobbkezehez, mely ugyanazzal a felelősségtudattal, amellyel háza érdekeit irányította, tudott válságok és gondok óráin imára kulcsolódni, s amikor emberek cserbenhagyták, Istennél védelmet keresni. S ha a XX. század asszonyai Boldog Gizella udvarát tudnák felkeresni Veszprém várában s ott ellesni tőle azt a finom lelkiséget, mely trónkárpitok és királyi palástok himzése közben is a házi boldogság áldásait áhitotta és nyerte az asszonyi életszentség jutalmául, vagy belépnének Szent Gellért cellájába, ahol a szent mester lábainál szent ifjú lámulta meg nemcsak a betűvetést, hanem még inkább az istenes életbölcseesség ügyességeit, akkor ráismélnének, hogy az otthon békéje, a család öröme, szülők reménye s gyermekek boldogsága nem földi adottságokban rejlik, hanem abban a világosságban, melyet Isten nyújt s abban az erőben, melyet kegyelme áraszt a hívő lélekre s melyet ha otthon és iskola szent céltudatossággal egyel-

értőleg szolgál, akkor remélhető a megszentelt családon keresztül a magyar sors jobbrafordulása.

A szentek nem zárkoznak érdekeik szűk kerekéi közé, hanem szétáradni s mindenkinek áldására lenni kívánnak. Szent István király nagysága is az erőn és tekintélyen túl azért vigasztalás forrása, mert a legkisebbek felé is ragyogtatni tudta a szentség jóságát. A nyert háborúk és évszázadokra szóló közalkotások mellett még sokkal inkább arról a segítő készségről emlékeznek krónikásai, amellyel az élet elesettjei felé közeledni a nyomort enyhíteni s a sebeket orvosolni úgy tudta, mint az irgalomnak királyi palástot hordó angyala. A szegényházak, kórházak, zárandokotthonok hosszú sora itthon és a külföldön szól a nagy király irgalmas szamaritánus lelkéről. De ami ennél sokkal több, a királyi trónon sem feledkezik meg róla, hogy az alamizsnaként nyújtott pénz- és kenyérnél több vigasztalást szerez a személyes szolgálat, s minden drágakőnél fényesebben ragyog a részvét könnye az elesett ember testvér baján, melynek orvoslását tekinti királyi föladatnak. Hogy közben a hatalmas uralkodó rangját elrejtve nyomortanyákon jár s ott türelmetlenségbe is ütközik, s nem tartja méltóságán alul állónak a szegények asztalához ülni s az Üdvözítő példajaként lábukat megmosni, oly epizódok, amelyekről költők énekelnek. De mindez bájos egyszerűsége mellett egyúttal igen komoly *intelem arra nézve is, hogy az osztályellentéteket csakis lélekkel s a keresztény hit sugallatai szerint lehet kiegyenlíteni.*

...«átalakuljon a nemzet

és megmeneküljön»

Nem hiába őrizte meg Isten csodálatos módon a szent király annyi áldást osztó jobbkezeit az enyészet tombolása elől, annak a nemzet számára beszédes ereklje gyanánt kellett fennmaradni századokon át, hogy mindenki ráeszméljen, hol rejlik bármely kor társadalmi válságának orvossága. Mert fontos a célszerű gazdasági rend, üdvös az átgondolt törvényes intézkedés, szükséges a hatósági beavatkozás, de mindennek följött az irgalmas szamaritánus lelkére van szükség, aki nem köti magát a holt paragrafus formáihoz, amikor veszedelem idején rendkívüli eszközökkel kell menteni, hanem csak egyet tud, amit az apostol mond, hogy: «az Isten szeretete kiárad szívünkbe a Szentlélek által, aki nekünk adatott»¹ s ezt a kincset habozás és furakodás nélkül nagylelkűen bocsátja a szenvedő emberiség rendelkezésére.

Ha ez a szentistváni szellem fogja ihletni szociális törvényhozásunkat, ha az ő példájából fogják megtanulni a hatalmasok és gazdagok, mint kell nehéz helyzetben lemondást gyakorolni és bajokkal küzködő embertársaink segítségére sietni s ha e vigasztaló látvány meggyőzi majd a szenvedőket is, hogy nem hagyták őket cserben, mert

¹ Rom. V. 5.

a keresztény szeretet tüze ma is lángol, akkor bízhatunk, de csakis akkor, hogy az a szörnyű válság, amely fenyegeti hazánk, de az egész világ rendjét és boldogságát is, a megértést teremtő keresztény lelkiség áldásos befolyása alatt elsímul s a XX. század újból megbékélt szent testvériségben egybeforrt nemzetet fog a Duna—Tisza táján találni. Ha majd a magyar nép tömegei a Szent István-jubileum ünnepén fölzarándokolnak Budavárba hódolni a Szentjebb előtt s ha majd a Szentjebb útrakerel s végigjárja áldástosztó fölséggel a haza minden tájékát, érte meg mindenki, hogy nemcsak a régi dicsőséget idézzük s annak emlékein buzdulunk, hanem szellemét szeretnők visszavarázsolni egy önmagával eltelt önző korban, hogy felsőbb küldetésének tudatára ébredve s a szentek krisztusi szociális politikáját megértve, átalakuljon a nemzet és megmeneküljön.

Az a komolyság, mely a szent király hitét jellemezte, az államkormányzat terén sem tűrte a pillanatnyi sikerhez igazodó közép-szerűséget. A szentek mindenütt a szentség követelményeit érvényesítik, azért alkalmazta Szent István ezt a mértéket a közhatalom gyakorlásánál is, s ma már tudományos tétel, hogy sikerült a vallás szabályaival minden más törvényes intézkedés nélkül is a polgári rendet biztosítani. Jól tudta, hogy, aki a hit szerint él, az a hazával szemben fennálló kötelmeiről sem feledkezik meg, s aszerint intézkedett. Valamikor Szent Ágoston rajzolta meg a keresztény uralkodó eszményi képét, aki kereszttel és evangéliummal kormányoz és boldogít, s büszké lehetünk, hogy első szent királyunk ezt a fölséges látomást nemcsak elragadtatással szemlélte, hanem az életbe is átültette.

Felszínes gondolkozás csak azt látja, hogy Szent István templomokat épít, püspökségeket alapít, a kötelező vallásgyakorlatokról rendelkezik, s mindebből a mai ember könnyelműségével azt a következtetést vonja le, hogy ebben merült ki egész államférfiúi bölcsessége. Pedig ha bármely kormányzatnak sikerülne a népet újból Istenhez visszavezetni s minden lélekben elültetni a tudatot, hogy elsőrendű polgári kötelesség a szent hit parancsait megtartani, ó, akkor nem volna szükség büntetésre, rendőrségre és börtönökre, mert az Isten útján járó nép az állam rendjének is leghűbb őre volna. Épp azért Szent István kormányzati lángésznek is bizonyult, amikor az evangéliumot a polgári élet alaptörvényévé is emelte. S hogy az elgondolása nem vált az ország kárára, annak ékesen szóló bizonyítéka a rend, mely egy még nemrég féktelen nép boldog otthonát jellemezte, a gazdasági haladás, mely nálunk is a hitbuzgalom szentelt hajlékai körül kivirágzott, s a nyert csaták egész sora, amelyekben a nemzeti becsület és nagyság oly sikereket aratott, hogy azok címén a szent királyt a hős király babérai jobban megilleti, mint bárki mást.

Ma világszerte hajsza foly csodaszerek után, amelyekkel népeket megmenteni s fenyegető vesze-

delmet elhárítani lehet s nem egyszer kárhozatos kísérletek a legszentebb hagyományokat is kockáztatják. Az ökölgognak épúgy jelentkeznek szószólói, mint a lealkonyult pogányságnak bohókódó szellemidézői s a levitézlett álszocializmus haronásai épp oly hangosak, mint a faj- és vér-imádás megszállottjai. De melyikök szüntetett meg bajt, békített meg népeket s forrasztott össze lelkeket? A felelet vajmi siralmas! Meggondolatlan kísérletek, felelőtlenül toladó törpe vezéregyéniségek követelőzései és fenyegetőzései aggasztó bizonytalanságot okozhattak, de gyógyulást nem hoztak. Ez emésztő gondok között felüdülés hazai történelmünk legnagyobb egyéniségének iskolájába visszavezetni a nemzetet s ráeszméltetni, hogy Szent István megőrzött mindent, ami a magyar vérben és fajban érték és erő, de nem hívta ki vele a végzetet, hanem megszentelte az isteni kinyilatkoztatás és kegyelem kincseivel, a szüntelen emelkedés útjára vezette az országot.

A szent királynál nagyobb magyar nem volt. Hangosabb talán igen, de építőbb és boldogítóbb semmi esetre sem. S ő — amikor e rokontalan nép szilajságában a végzet vihara morajlott — a magyar őserő s a keresztény lelkiség összeforrasztása útján a legnemesebb ötvözetet kovácsolta, s csak az bizonyult minden viharal dacoló erőtenyezőnek.

Ha a magyar nemzet az ő példáján okul, akkor bűneink és szent hivatásunkról való megfélemlkezés büntetéseként hozhatott ugyan reánk a történelem megpróbáltatást: de amint az ország a pogány kalandozások veszedelmei közül a keresztény hit és erény segítségével magasba emelkedett, a megújult ősi erény és buzgalom acéljűdjéből újból győzelmesen fog kikelni s boldogulni.

E szent esztendő során bizonyára még gyakrabban, mint máskor, megcsendül majd az ősi ének: «Ah, hol vagy magyarok tündöklő csilága, Hol vagy István király, Téged magyar kíván...» De erről nem ábrándozni kell, hanem az életbe visszavarázsolni. Mert amily

Credo-Testvér! Ide figyelj!

Igérd meg az Eucharisztikus Jézusnak, hogy hálából szeretetért és engesztelésül eddigi bűneidért

**soha az életben
nem fogod káromolni
a S z e n t s é g e t!
a Szakramentumot!**

M e g t e s z e d ?

Úgy-e megigéred? Hidd el, nem lesz nehéz megtartanod, hacsak egy kicsit vigyázol!

Apostolkodjál! Terjeszd ezt a gondolatot!

bizonyos, hogy «más alapot senki sem vethet azon kívül, mely vettetett, mely Jézus Krisztus»,¹ épp annyira kétségtelen, hogy a magyar nemzeti lét és nagyság alapföltétele a szentistváni szellem, alkotmány és kormányzati irány, mely a hit és polgári élet szövetségét, Egyház és állam barátságát, jog és keresztény erkölcs összefonódását a szent korona misztikumában, nemzeti hagyományainkban és népszokásainkban egyaránt juttatja kifejezésre. Őrizzük ezt a szent örökséget, mint fennmaradásunk titkának kulcsát. Védjük mint gazdasági, társadalmi és politikai ellentétek áthidalásához szükséges méltányosság és türelem csodaforrását. S ha majd ide zárandokolnak hozzánk az összes nemzetek hódolni a szentségi Üdvözítőnek, azért, hogy nekünk Szent Istvánt adta, tárjuk a világ szeme elé azt a csodálatos tényt, hogy minden pogánykodás dacára és közepette, az ég és föld ezeréves szövetsége Magyarországon ma is fönnáll s értessük meg az egész emberiséggel, hogy amint nekünk az örvény szélén ez volt menedékünk, a fenyegetett világrendnek is csak e szellem útján int a szabadulás reménye.

Hogy ezt a tanítást idehaza fönn és lenn mindenki megszívlelje s ezt a népek és kormányzók mindenütt másutt is megértse és Szent István dicső emlékéből élet és erő áradjon, amely meglátogatott hazánkat talpra állítsa s a világ rendjét és békéjét megmentse, imádkoznak értetek és áldanak első szent királyunk ihletével

Amen.

A Magyar Püspöki Kar tagjai.

¹ I. Kor. III. 11.

Krisztus és a falu gyermeke

Gyermek voltam... S míg pajtásim
hancuroztak künn a réten,
én a Keresztfánál ültem,
(mely ott állt a faluvégen).

Ott a korhadtt Keresztfánál,
órákhozott eltűnődtem;
eljátszottam, pepecseltem,
gyermekábrándokat szőttem.

Ott éreztem magam jól csak,
ott a Kereszt közelében;
nem érdekelt engem más fa,
(sem a cédrus, sem az ében).

És nem vonzott semmi más hely,
nem vonzott a többi társam;
csak egy vágytól lelkesültem:
a szenvedő Krisztust lássam/...

Gyermek voltam... S míg pajtásim
hancuroztak künn a réten,
én az igaz boldogságot
lettem meg a — faluvégen. Brenner Tivadar

A keresztény élet boldogsága

P. Bőle Kornél O. P. rádióbeszéde. Budapest, Koronázótemplom, 1937 december 26.

«Az égre tekintvén, látá az Isten dicsőségét és Jézust az Isten jobbjára felől állni, és mondá: Ime nyitva látom az egeket és az ember Fiát az Isten jobbjára felől ülni.» Ap. cs. 7, 55.

Ünnepi hangulatban ringó lelkünk fel-felriad, mint a rosszat álmodó gyermek, amikor a napilapok ünnepi vastagságban pompázó számaikat kezünkbe vesszük. A tarka hírvirágok közt nem egy mérges és keserűséget támasztó is van. Majdnem azt mondhatnám: alig van egy is keserűség, megdöbbenő, aggodalmat keltő él nélkül. S miközben halkan szálldogálnak a hópehelyek a kellemes karácsonyi természetben s angyalszárnyak suhogását véljük hallani a sokféle jótékonyság és karácsonyi ünnepélyek között, szívünk igazán vágyódva énekli a földre szállt angyalokkal

«Dicsőség a magasságban Istennek,
békesség a földön a jóakarátú embernek!»

Luk. 2, 14.

Zsúfolt templomokból imafelhők szállnak az ég felé, tele kérelemmel, panasszal, jajjal, rettegéssel a félelmetes jövőt illetőleg! Ki tudja, mit hoz a jövő?

Mindegy! Bármit hozzon, «Ha halál árnyéka közepette járok is, nem félek rosszaktól, mivel Te — kis Jézus — velem vagy. A te vessződ és botod, azok vigasztaltak engem.» Zsolt. 22, 4. Ha képesek vagyunk és képesek maradunk — kedves Hívek — úgy mint Szent István vértanu, nyitva látni az egeket és Jézust, az Isten Fiát látjuk állani az Isten jobbjára felől (Ap. csel. 7, 55.), akkor nincs okunk rettegésre, csüggedésre, kétségbeesésre! Nincs a világon hatalmasabb fényszóró, mint Jézus, «a világ világossága» (Ján. 9, 5.); nincs erősebb támaszték és kapaszkodó, mint Jézus, az «erős Isten» (Iz. 9, 6.), ha szót fogadunk Neki; nincs gazdagabb erőforrás, mint az Üdvözítő forrásai (Is. 12, 3.) ha merítünk belőlük! Más szóval, aki Jézushoz szent Istvánként holtig hű marad, aki szent tanítását, parancsait, szentségeit meg nem veti; az a korszak, mely meg nem szédül a harci zaj, a szellemi zibvásár és a nérói, nyílt vagy titkos kommandók erőszakos zavarában, akinek keresztény világnézete meg nem rendül és Jézushoz való hűsége meg nem inog, annak épúgy nincs félni valója, mint Szent Istvánnak nem volt, pedig reá ugyancsak «dúltak-fúltak, fogaikat csikorgajták vala, majd felkiáltván nagy szóval, bedugák füleiket és egyakarattal rája rohanának». (Ap. csel. 7, 55, 56.)

A betlehemi Kisded jászolánál, az erős Isten szent közelségében és szent István vértanu

angyalian ragyogó orcájának fényében erősöd-jünk, édes Testvéreim, a keresztyén világ-nézetben, vagyis a szent hitben, érezzük át annak *boldogító* mivoltát, ujjongjunk szent, há-lás örömmel Krisztus Jászolyánál, tudjuk, érez-zük magunkat boldogoknak abban a szent tudatban, hogy

*a mennyország a hazánk, és
Krisztus a bíránk!*

Ezekbe a szavakba foglalom össze a keresz-tyén élet boldogságát, szent irányát.

I.

Megrendítő az a szellemi nyomorúság, amely-ben a *Krisztus előtti* évezredek sínylódtek, annak dacára, hogy nem hiányoztak a valóban magas-nak látszó civilizációs és kulturális eredmények nem egy ókori népnél. A forrongó zűrzavarban sziklaként meredt az ég felé a választott nép, pedig akárhányszor rajta is átcaptak a meg-tévelyedésnek, bálványozásnak, erkölcstelen-ségnek hullámai. Azonban Isten gondviselése vigyázott rája. Szívből énekelték prófétái: Harmatozátok, egek, az Igazat! (Is. 45, 8.)

Szent Karácsony éjjelén megjött az Igazság napja (Mal. 4, 2.) és beleragyogott a földiek szemébe.

Most, közel kétezer esztendő után kérdezzük, **ma** már nincsen szellemi zűrzavar? Érezhető a krisztusi tan és erő hatása? Kétségtelen! Elég, ha az emberiség történetét futólag átlapozzuk; elég, ha az Egyháztörténelem tanuságát meg-hallgatjuk! A keresztyénség vállán áll még az a mai kultúra is, amely sokszor hálátlanul ellöki magától édesanyját, az Egyházat.

Am, ne áltassuk magunkat! A betlehemi Kis-dednek ma is számos, illetve számtalan ellensége van. Durvák, mint a bolsevikiek, avagy raffinal-tak és választékosak, mint egynémely kultúr-nemzetek, akikre azelőtt azt hallottuk sokszor, Germania docet... Sajnos, nem is egyedül ezek, mert a soha nem alvó ördög csatlósai; a szabadkőművesek, akik most is, itthon is, titkon, illetve suttymóban vakolgatnak, elkeseredett és félrevezetett munkástömegek, tanulni és javulni nem akaró, süket és szűkmarkú tőké-sek, beképzelt intellektüellek, lanyha és hideg-szívű keresztyének, zsidók és pogányok, a szen-vedélyek minden fajtájától fűtött emberek ma is, elvben vagy gyakorlatban, anyagi-as, sötét, zavaros, kárhozatbadöntő elveket valla-nak sokszor éppen a modernség jelszavával.

Pedig milyen kár! *Nincs a világon olyan élet-felfogás, életbölcselet, erőforrás és állandó derűt árasztó és az élet minden vonalán helytálló s igaz boldogságot nyújtó tan, mint a Krisztus tanította életszemlélet s a belőle fakadó boldogság.*

Minden pillanatban, minden helyzetben, minden lelki hullámlásban, mindenkor fölfelé irányít: *az ég az én hazám!* Erre tanít, ezt han-goztatja, ezt magyarázza. Természetfeletti, földfeletti beállítottságával szüntelen magasba

lendít és mégsem von el légüres térbe, mindig földön élő, de égbe néző emberek maradunk.

Ó, a keresztyén ember elméje nagy *szellemi gazdagságban* él. Isten tudása a tárháza, melyet a szent hit révén magáévá tesz. Ha nem is nap-fényben, de az örökkévalóság hajnalpírjában él, dereng lelkében az igazság napjának minden tudománya. Annak révén, aki a világot meg-világosítani jött a földre. (Jo. 1, 9; Eph. 3, 9.)

Mennyi hamis és félrevezető csillag ragyog fel a világban! De nem betlehemi csillagok! Sem az élet, sem a világ eredetével, sem az emberrel, sem lelkével, sem testével, se szár-mazásával, sem céljával, sem életének érté-kével, sem [a halál után következő dolgokkal] nincsen tisztában. Sem Istenről, sem ember-ről megnyugtató feleleteket adni nem képesek. Beszélnek, de nem értünk többet, magyaráz-nak, csakhogy minden, annál inkább, szinte áthatolhatatlan sötétségbe borul! Anyagi, földi, sárból gyúrt minden gondolatuk, vagy vér-gőz és fajteória párázza be agyukat, ha van-nak is benne néha eszmék; látván nem látnak, hallván nem értenek. Nagyokat mondanak és ferdén és igen parányiakat cselekszenek, kivéve, ha az igazság üldözéséről van szó, amiben ki-válóak; vagy az emberek józan ítélőképességét és ösztönét akarják elvakítani, mert ebben mesterek.

Az igazság napja pedig, ez a drága betlehemi Kised, *nem tagadhatja meg velük a földet*, csak nem engedi, hogy az Isten képére és hasonlato-ságára teremtett ember sárrá, testté, anyaggá legyen és befúrja magát a földbe, melyet Ő csak átmenetnek szánt. Erdemek szerzésére alkal-mas térnek, de nem örök hajléknak. Milyen más a kipillantása a keresztyén embernek, aki annak tudatában él, hogy élete az örökkévaló-ságban szökken majd igazán virágba, mint annak, akinek számára a legmagasabb hegy a sírhalom és ott gondolja befejezettnek emberi létét!

Az ég az én hazám! Ez a keresztyén ember *csatakiáltása*, ha megélhetési gondok, családi nehézségek, hivatási munkák, hazafias aggodal-mak, egészség vagy betegség esélyei avagy bár-milyen életkörülmény akarja hatalmába ker-i-

Férfiak! Testvéreim!

A szentségi Jézus iránt való szere-tetből, szent örömmel és buzgóság-gal találkozunk ebben az évben

minden hónapban

a szentáldozásban! Fűzzön össze bennünket Jézus szerelme!

Tehát minden hónapban lömeges férfiáldozások!!!

teni és szinte mindenestől a földrehúzni! Mi igazán nem akarunk ingyenélők és hasznavehetetlen és tehetetlen emberek lenni, de azt sem engedjük, hogy lelkünk is kenyérré, pénzzé, vagyonná, hírnévvé, vagy akármilyen földi jóvá váljék. Küzdünk az étellel, makacsul, kitartóan szívósan, elszántan, szorgalommal és megfeszített munkaerővel, csak azt nem engedjük, hogy rabszolgájává legyünk a megélhetési gondoknak. És ha le is tepernek szinte a földre, fejükkel felemeljük és harsányan belekiáltjuk a világba, mikor már minden borulni látszik: az ég az én hazám! Érette szívesen küzdök és szenvedek! Lehetnek — mondom — bonyolult családi helyzetek, lehetnek szinte kibogozhatatlannak látszó hazafias aggodalmak és gondok, — állunk elébe! Felvesszük a harcot, nem vonjuk ki magunkat semmi teher alól, amit család, vagy földi haza reánk ró, de azt semmiképpen nem tűrjük, hogy akár a családi helyzetek, akár földi hazánk gondjai miatt elhanyagoljuk örök üdvösségünket. Mert mialatt a hazát megmentjük, lelkünket elveszíteni semmiképpen sem szabad! Arasnyi létünket befogadó kötelek nem törhetnek porrá örök életet! Aki a lelkét elhanyagolja, az helytelen tetteivel sem családnak, sem embertársainak, sem háznak, sem hazának, sem díszére, sem javára nem válik.

És ha betegség szakad réám és csalódások tépik, marcangolják érzékeny lelkemet, elkiáltom magam: az ég az én hazám! És bizom minden földi nyavalyán túl az örök életben, minden csalódáson át az Isten jóságában és hűségében! Aki Atyám! Ha nehéz is a siralom völgyében, nem csüggedek! Az ég az én igazi hazám!

Lelkünk olyan, mint a tenger. *Érzéshullámai* szünet nélkül zajlanak. Hol az öröm, hol a fájdalom, hol a remény, hol a csüggettség és kétségbeesés, hol a bizalom, hol a csalódás, hol a szeretet, hol a gyűlölet, hol lelki emelkedettség, hol meg érzéki vágyak küzdenek bennünk. Minden szertelenség és féktelenség közepette egyetlen igazi csillapító szere az oltogatója van mindezen szenvedélyeknek: az örökkévalóság! Ez a gondolat: az ég az én hazám! Ennek elnyerése vagy elvesztésétől való félelem erősen fékezi indulatainkat, kijózanítja mámoros lelkünket, megállítja szilaj rohanásunkat! Aki erős a hitben, erős lesz az életben!

Lehet, hogy sokszor a könnyektől alig látunk, de a mennyország csillagának ragyogása áttöri a szemünket borító ködfátyolt és megvigasztal!

Nem tudja a világ, mit utasít el magától, amikor a betlehemi Kisdedet nem fogadja be, amikor kincseit elhajítja magától! A Krisztusban hívó és őt szerető ember nyitott mennyországa fénybe boríthatja még a mai sötét világot is! Csak Szent István vértanu szeme kellene ide, hogy meglássuk az ember Fiát az Atya jobbán ülni!

II.

Krisztus Király minden alattvalóját számon tartja. És minden ember alattvalója. És egykor mindenkinek meg kell törvényszéke előtt jelennie, hogy elvegye jutalmát aszerint, amint jót vagy rosszat cselekedett. (Rom. 14, 10; II. Kor. 5, 10.)

A keresztény ember világszemléletéhez, boldogságához hozzátartozik annak a tudata, hogy nem élünk a földön felelősség nélkül, nem szaladgálunk a világban gazdátlan ebek gyanánt. A keresztény ember nyitva látja az eget és Jézust, Megváltóját, Urát és Királyát, égi Gazdáját látja benne, amint figyel, megtartjuk-e parancsait, használjuk-e szentségeit. Mert adott üdvösséges korlátokat cselekedeteink számára és fakasztott forrásokat tikkadt lelkeink javára. A keresztény ember boldogsága ép ezért meg van alapozva. Tudja jól, ha belül marad a korlátokon és nem veti meg az Üdvözítőnek szentségi forrásait, kegyelmeit, ha kedvében jár az Óltáriszentségben Vándortársának, Ő egykor szívesen el fogja ismerni hű szolgálatunkat. Azt is tudja a keresztény ember, hogy gyarlóságainak, bűneinek is van orvossága Krisztus kincstárában. Hallja azt is, hogy Krisztus Testének vétele örök életének és boldog feltámadásának záloga. S mindezeknek Istentől rendelt letéteményese, látható, hallható szertárosa és anyai lelkületű sáfára az Anyaszentegyház, melynek tekintélye Krisztustól van: «Aki titeket hallgat, engem hallgat». (Lk. 10, 16.) Igen, Isten a világot gyógyíthatónak teremtette, de gyógyítását Anyaszentegyházán keresztül rendelte. Aki ezt tudatosan megveti — és ma hányan teszik ezt? ... — a gyógyító kezét üti el magától. Nem lehet boldog a világ, ha nem hallgat Krisztus Helytartójának szavára! Jézus, menynei Gazdám ezen a földön élve és az Óltáriszentségben tartózkodva: zarándoktársam lett. Ugyanő egykoron ítélő Bírám is! Látja küzdelmünket. Látja és hallja üldöztetésünket. Tudja gyarlóságunkat. Ismeri szíveinket minden jó és rossz tulajdonságával együtt. Szüntelen biztat: Legyetek éberek! Imádkozzatok! Küzdjete az ős kígyóval! Bízattok, én leszek igen nagy jutalmatok! Aki mindvégig kitart, az üdvözl!

Ó micsoda lelki erőt, mekkora lelki élményt jelent az a tudat, hogy ez a Krisztus figyel és ítélkezik egykor felettem! Mekkora fegyelmezést, serkentést, ha kell fenyítést, fékentartást jelent ez a szó: Krisztus a Bírám! Látom az ember Fiát az Atya jobbán ülni!... Ez a tudat, boldogságot jelent!

Mondják és mutatják Rómában azt a helyet, Szent Lőrinc vértanu sírjánál — ahol szent István vértanu tetemei is pihennek ma — ahol IX. Pius pápa a sírt körülvevő rácsnál sokszor leült és sokáig ott tartózkodott. Fáradt fejét odahajtotta a vasrácsához: pihent és

SZENTSÉGES Atyán arácsenykor
újra hallatta szavát: borbosai szent
kollégiumban — és megfellebbez-
hetetlen eréllyel kimondta: sajnos, *egyház-
üldözés van Németországban!*

Imádkozzunk szenvedő testvéreinkért,
hogy erősek maradjanak! Imádkozzunk
és legyünk éberek, hogy pogány elvek és
gyakorlatok nemzeti színben se rombol-
hassák a világot!

imádkozgatott... És egészen biztosan meg-
erősödve és fellelkesülve távozott onnét, hogy
nehéz, küzdelmes életét folytassa.

Mi is így vagyunk. Ahányszor odaborulunk
Jézus jászolához, áldoztató rácsához, taber-
nákulumához, mindig megerősödve távozunk,
mert újra tudatára ébredünk: *Krisztus* a gaz-
dám, Bírám, az ég az én hazám!

*

Nem akarok én most vitatkozni és felel-
getni sok mindenféle akadémikus beszédre,
megjegyzésre, amelyeket előadott gondola-
tainkkal kapcsolatban fel lehetne hozni. Nincs
annak most ideje. Hiszen csak emlékezni,
boldogan megszállardulni akartunk Jézus já-
szolyánál Szent István vértanu győzelménél:
keresztény katolikus meggyőződésünkben, bol-
dogító szent hitünkben!

Ebben a boldogító szent hitben erősít meg
bennünket az a hatalmas kettős szentév,
amelynek fénye már fennen ragyog. Egy világ
figyelme vigyáz reánk, kicsiny hazánkra, a
Szent István évben tartandó Eucharisztikus
Világkongresszus színhelyére! Velünk együtt
akar erősödni a nagyvilág katolikus, keresztény
tábora az istentelenség ellen vívott harcaiban!
Velünk együtt akar megpihenni Jézus lábainál
s újra átélni, átérezni akarja hitünk boldog-
ságát.

Testvéreim! *Mi vagyunk a nagyvilág mon-
stranciája!* Mi tartjuk az idén Krisztust az
Oltáriszentségben! Tartsuk méltóan! Tartsuk
boldogan! Katolikus kereszténységünk mély-
sége, edzett tüze lobogjon, szívünk verése a
boldogságtól szinte harsogjon! Úgy vegyük
ki részünket minden reánk váró munkában,
mintha csak tőlünk függne minden, mintha

rajtunk, orcáinkon, szemeinkben akarnák le-
olvasni, micsoda boldogság katolikusnak lenni!

Férfiak! Credósok és egyébek, így készül-
jetek! Testvéreim! Fővárosban és vidéken:
gyulladjatok meg Krisztus szerelmében, az
Oltáriszentség megbecsülésében!

S mint Krisztus jászolánál a vértanu Szent
István áll őrt a Kalendáriumban, úgy az
Eucharisztikus évbe belefoglaljuk Szent Ist-
ván Királyunk halálának 900 éves fordulója
révén az ő áldott emléke, példája, hite, ereje!
Hiszen ő is ettől a vértanutól kapta nevét.
És nem hozott szégyent hősi lelkületére!
Nekünk magyaroknak ma egész különös köte-
lességünk rendíthetetlen szilárdsággal állani
hitünkben, s mint Szent István a pápaság-
hoz támasztotta országát és ezzel mentette
meg nemzetét, nekünk is Szent Péter utódjához
kell támaszkodnunk, vele, körülötte, ércfal
gyanánt védelmezve kell állanunk, hogy ön-
magunk gyengesége az ő erejében megsok-
szorozódjék!

Ezt a lelkületet adja meg a betlehemi Kis-
ded és hős szolgálja, Szent István vértanu!

~~~~~

Egy derék, korán elhunyt pap sokszor imád-
kozta a következő imát:

Azt kérem tőled, Atyám:

hogy felismerjem kegyelmeidet és együtt mun-
káljak velük;
hogy magamévá tegyem akaratodat és ebben
örömmel meg tudjak nyugodni;
hogy erős lélekkel hordozzam a keresztet, me-
lyet vállamra raktál;
hogy soha el ne veszítsem türelmemet és min-
dig megőrizsem lelkem vidámságát;
hogy soha ne csökkenjen *Bened* való bizal-
mam;
hogy a jó megtevésére kínáló alkalmat el
ne mulasszam;
hogy mindenben jó példát adjak másoknak;
hogy hívásodra mindig kész legyek;
hogy erősödjék vágyam az örökkévalóság
után;
hogy mindvégig állhatatos maradjak;
hogy egykor színről-színre láthassalak;
hogy mindenben megdicsőíttessék a Te szent
neved. *Amen.*

Gyönyörű szentségimádási könyvek:

Oltártüzek I—V. kötet } kötetenkint ... .. 2.— P
Égő Csipkebokor ..... }

Tároljuk és terjesszük a „Credo!” lapot!
Kérjük a hátralékok rendezését és az 1938. évi előfizetés (4 f) beklüldetését!

Az egyházi és rendi hatóságok jóváhagyásával kiadja (Szent Domonkosrendi zárdu) P. Bőle Kornél O. P.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdaért felelős: ifj. Kohl Ferenc.